

[Tinning]

vil jeg godt stille ét konkret, ét meget præcist spørgsmål.

Vi foreslår jo – også for at få tingene ned på jorden – at der senest 1. september 1986 forelægges en plan til sikring af alle handicappedes adgang til relevant fysioterapeutisk behandling. Socialministeren – eller indenrigsministeren – har ret i, at vores eget bud på, hvordan en sådan plan kunne se ud, og hvad den skulle indeholde, sådan som vi har beskrevet det i bemærkningerne, er ret løst. Det er, fordi vi ikke har nogen patentløsning, men det er selvfølgelig også, fordi vi i den videre diskussion er åbne over for andre gode ideer.

Jeg vil godt vide: er ministeren indstillet på at komme med en sådan plan? Hvis ministeren vil stille os det i udsigt, er vi kommet et skridt videre. Så kan vi se, hvad indenrigsministeren – socialministeren – forestiller sig, og hvad vi andre forestiller os, og så er det muligt at komme derudad.

Fru Joanna Rønn var bekymret, for hvis nu man vedtog det her forslag, kunne det jo være, at regeringen gik hen og straffede kommunerne i forhold til nogle af de merudgifter, kommunerne fik. Jeg tror nok, vi kan tillade os at sige, at hvis vi kan få et flertal for noget i retning af det, der ligger i dette forslag, så kan vi også få et flertal, der sikrer imod, at kommunerne får pålagt en eller anden økonomisk straf. Jeg tror, at sådan vil det være. Det kan vi da i hvert fald forsøge under forhandlingerne at stille som en betingelse.

Fru Birgith Mogensen talte om, at nu risikerer VS jo at komme til at tage fra de fattige og give til de rige. Det er selvfølgelig rigtigt, hvis man kigger fuldstændig isoleret på det. Når vi siger, at der ikke skal være nogen særlig økonomisk straf forbundet med at have et fysisk handicap, og at der derfor heller ikke skal være nogen særlig økonomisk straf forbundet med at modtage den fornødne fysioterapeutiske behandling, så er det klart, at det koster nogle penge at give den behandling. Det er lige så klart, at sådan som skattesystemet er indrettet i dag, er det i høj grad de fattige, der kommer til at betale.

Men vi har den holdning, at vi skal skille tingene ad – det vil jeg også foreslå fru Birgith Mogensen at gøre – og sige: ja men hvis der ikke skal være nogen særlig økonomisk straf forbundet med at have et stærkt fysisk

handicap, så er det én snak; det skal altså være gratis at få sin fysioterapeutiske behandling. Men det skal jo ikke lukke for, at vi udvikler et skattesystem, hvor vi lader de rige betale, overhovedet ikke, vi er mere end villige. Vi mener bare, at det skal skilles, så vi siger: skattepolitik for sig, handicappolitik for sig.

Vi skal ikke føre skattepolitik eller fordelingspolitik, eller hvad ved jeg, over det område, som hedder fysioterapeutisk behandling til handicappede. Der skal gives den behandling, der er nødvendig, fordi folk jo altså ikke er gået ud foran en bil og er blevet kørt ned for at være vrangvillige, det er jo ikke noget, de har gjort med vilje, de er jo heller ikke født med forskellige fysiske handicap, fordi de vil være til besvær. Det er en ulykke for de folk, og derfor skal de selvfølgelig ikke straffes økonomisk oveni, så enkelt er det.

Men det er klart, at vi godt sammen med fru Birgith Mogensen og andre, der er villige, vil sikre et skattesystem, som gør, at det ikke er de fattige, der betaler det, der udbetales f.eks. over sundhedssektoren, men at det er de rige. Det er bare en helt anden diskussion, som der er mange problemer i, og som jeg ikke på nogen måde ønsker at vi skal forsøge at tage her og nu.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan ikke love hr. Tinning, hverken på egne eller på indenrigsministerens vegne, at der foreligger en plan fra hans eller min hånd inden den 1. september 1986. Nu har vi lige, forstår jeg, nogenlunde i enighed aftalt arbejdsgangen for dette her. Det betyder, at vi skal se forslagene i en sammenhæng, også i sammenhæng med andre forslag, der måtte dukke op eller måtte være dukket op allerede, og det er så det arbejdsprogram, vi har lagt i fællesskab.

Med hensyn til bemærkningerne om, at indenrigsministerens indlæg, præsenteret af mig, var lidt løst i fugerne, må jeg sige, at indenrigsministeren i virkeligheden siger præcis det samme. Han siger: nu tager vi dette forslag; vi må vurdere opgavens omfang og dens sammenhæng med andre sundhedsopgaver. Det er også det, vi gør på det sociale område, hvor vi tager konkrete forslag og siger: hvad er sammenhængen med andre forslag? Og derefter må vi prioritere.